

Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una constant en el pontificat del sant pare Francesc és el seu interès per remarcar la importància dels avis i de la gent gran per a la consciència de ser poble; no solament en la transmissió de la cultura pròpia dels pobles i nacions, sinó també en la consciència mateixa de ser el poble de Déu. Per això anima contínuament a la relació entre els joves i els ancians, entre els nets i els avis; una relació que aporta molt a ambdues parts i que és necessària per a una visió correcta de la existència. En paraules del Papa, comentant la coincidència del lema, tant per a la III Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran com per a la Jornada Mundial de Joventut, que duu el tema de la «pressa» de Maria per anar a visitar Elisabet (cf. Lc 1,39): «El Senyor espera que els joves, en trobar-se amb els ancians, acullin la crida a custodiar la memòria i reconeixin, gràcies a ells, el do de pertànyer a una història més gran. L'amistat amb una persona gran ajuda el jove a no reduir la vida al present i a recordar que no tot depèn de les seves capacitats. Per als més grans, en canvi, la presència d'un jove els dona l'esperança que tot el que han viscut no es perdrà i que els seus somnis es poden realitzar.»

De cap manera no hem d'optar per aïllar els ancians, ans al contrari, posar-los al lloc que els pertoca en el si de les famílies i de les comunitats

Certament, cada generació no pot pas entendre qui és si no té presents les generacions que l'han precedida. No podem caure mai en l'orgull de menysprear els qui ens han passat al davant. Cada generació ha aportat el que ha pogut des del que ha rebut de l'anterior. Per això és necessària la relació entre generacions. De cap

manera no hem d'optar per aïllar els ancians, ans al contrari, posar-los al lloc que els pertoca en el si de les famílies i de les comunitats. L'escolta i el diàleg entre generacions són molt enriquidors. També em sembla que s'ha de dir una paraula oportuna en aquests moments en què l'individualisme va calant entre nosaltres. Percebo el dolor de moltes persones que veuen com es van fent grans i en les seves famílies no apareixen els nets. Hi ha el perill de la immediatesa, de pensar en el benestar pròxim sense una visió de futur; com si no poguéssim perdre cap oportunitat per a fruit de la vida. I, en aquest cas, els fills es veuen com una rêmora per a tal fruïció. Quina visió més errònia! Els fills són el gran do de l'amor dels esposos. Cada fill o filla és una porta d'esperança que Déu obre al món. Sense fills no hi ha futur, no hi ha esperança, no hi ha poble. No privem dels nets els avis!

